

L'alambinada història del Canal 33

El 23 d'abril
es preveu
que comencin
les emissions
oficials i
regulars

El 23 d'abril hi ha previst que comencin les emissions oficials i regulars del Canal 33, el segon canal de TV3. Abans, el Canal 33 podrà emetre en règim de proves uns dies determinats, després de l'autorització prèvia del ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions. Una solució pacífica i pausada a la qual s'ha arribat després d'una rocambolesca partida d'escacs, un tortuós estira-i-arrotonsa entre la Generalitat i el govern central que el televident —que el que vol és tan sols poder pitjar més botons del seu televisor— ha contemplat bocabadat.

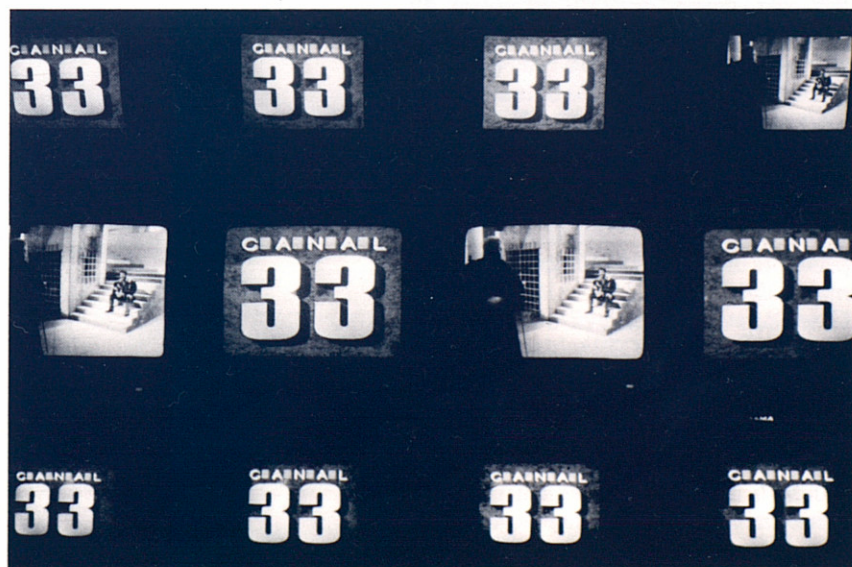
La partida d'escacs començava el 9 de setembre de 1988: Joan Granados, director de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) i l'equip directiu de TV3, encapçalat per Enric Canals, movien la primera peça. Fent saltar el cavall per damunt dels peons, anunciaven a tota la premsa catalana —convocada precipitadament aquell matí als estudis de TV3— que, l'endemà, començaria a emetre el segon canal de TV3, batejat amb el nom de Canal 33.

La partida començava gairebé per sorpresa. El mateix matí, Granados havia sotmès a votació en el consell d'administració de la CCRTV la decisió d'estrenar el Canal 33 l'endemà, 10 de setembre. Malgrat la queixa d'un conseller socialista per "la falta d'informació del director general en la seva relació amb aquest consell" pel que fa a aquest assumpte, la proposta va ser aprovada amb nou vots a favor (els de CiU, ERC i AP) i quatre abstencions (les del PSUC i PSC).

L'elecció del 10 de setembre no era, amb tot, atzarosa, ja que justament aquest dia es commemorava el cinquè aniversari de les primeres emissions experimentals de TV3. El Canal 33 volia seguir el mateix camí al cap de cinc anys, emetent tres hores diàries (de les 21 a les 23 hores) i amb caràcter experimental fins al 23 d'abril, data emblemàtica elegida per inaugurar oficialment unes emissions més àmplies i regulars.

Immediatament, la part contrària avançava els seus peons: "Es tracta d'un fet greu que vulnera la legalitat vigent en matèria televisiva", declarava la Delegació del Govern a Catalunya. Però la partida continuava: l'endemà, 10 de setembre, el reemissor del Tibidabo començava a difondre, a través del canal 47 d'UHF, les primeres emissions del Canal 33, que es podien captar en l'àrea de Barcelona (encara que no en tots els casos: TV3 va anunciar que els usuaris haurien de fer una revisió de les antenes per reorientar-les i adaptar-les a les noves emissions). Pocs minuts després d'haver començat l'emissió, el contraatac: els serveis tècnics de TV3 advertien que el senyal del Canal 33 sofria interferències —un xiulet, barres i neu— i, al cap d'algunes revisions, descobrien que les provocava Televisió Espanyola des de les seves antenes del Tibidabo.

A partir de llavors, la partida s'enduria, amb una successió ràpida d'atacs, contraatacs, escacs i enrocs. Granados enviava immediatament una nota a Pilar

El període de proves del Canal 33 va ser, al principi, molt accidentat.

Miró on li demanava que donés instruccions perquè "s'acabin les interferències, ja que, d'altra banda, a més dels que feu servir habitualment per la vostra emissió, teniu i ocupeu els canals 34 i 41". Però TVE va comunicar públicament que actuava seguint les indicacions de la Direcció General de Telecomunicacions (DGT), que pertany al ministeri de Transports, Turisme i Comunicacions, comandat per José Barrionuevo.

I la DGT, pel seu costat, va adduir que el canal 47 d'UHF era ocupat il·legalment pel Canal 33, atès que aquest canal 47 es reservava per una futura televisió privada (igual com el 34 i el 27), i que per això s'havia encarregat a TVE que fes proves tècniques a través d'aquest canal (interferint de passada el Canal 33), amb l'objectiu de preparar la infraestructura tècnica de les futures cadenes privades.

Granados, al seu torn, argumentava que la CCRTV no actuava il·legalment perquè havia seguit els passos administratius establerts en sol·licitar la concessió del canal 47 a la DGT feia uns dies... Alhora, Granados es queixava que s'arremetés contra aquest segon canal de televisió (que l'administració catalana té facultats per crear, tot i que és l'Estat qui ha de concedir la freqüència) quan s'havia tolerat aquest segon canal al País Basc. L'administració catalana també va protestar pel fet que no s'hagués adoptat cap mesura semblant contra TVE per estar utilitzant també en règim de proves el canal 41 d'UHF, sense tenir cap mena de concessió.

Arribats en aquest punt, era clar que el que treia el cap era ben bé una guerra de fons sobre el futur panorama televisiu català, ja que en aquells moments també es preparava la creació d'un tercer canal de televisió a Catalunya, dedicat íntegrament a la programació en català i que havia d'emetre des de Sant Cugat a través del mateix canal 41 d'UHF. Això suposava una competència imminent per TV3, una raó més que poderosa per precipitar l'aparició

La filosofia del Canal 33 estarà marcada per la informació comarcal, esportiva i cultural.

del Canal 33: qui pega primer, pega dos cops... I, davant d'aquesta pugna, hi va haver motius per pensar que la CCRTV també podia interferir al seu dia aquest tercer canal de TVE, qualificat d'irregular i il·legal per l'administració catalana, que hi veia una burla de les seves competències televisives a Catalunya...

I van començar les negociacions. Poc després que el Canal 33 se les enginyés per alliberar-se de la interferència de TVE al canal 47 passant a emetre pel canal 51 d'UHF, el ministre Barrionuevo va anunciar que el Canal 33 havia de deixar d'emetre, en un acte de respecte a la legalitat, perquè, si no ho feia, "es deslegítima qualsevol pretensió, per molt legítima que sigui". El cessament de les emissions s'imposava com una condició prèvia a una negociació sobre la legitimitat del Canal 33.

Granados es desplaçava a Madrid per negociar amb la DGT, hi va haver contactes polítics entre Barrionuevo i Roca, i van córrer tota mena de rumors sobre aquesta negociació. D'entre ells, va destacar el que feia referència a la recepció de TV3 a València i les Balears: es va comentar que no es posarien traves futures al Canal 33 si TV3 es deixava de veure fora de Catalunya. No obstant, una contraprestació d'a-

La Corporació
Catalana de
Ràdio i
Televisió ha
calculat que
emetrà un
total de
1.000 hores
aquest any

quest tipus és desmentida avui categòricament per Enric Canals, el qual afirma que "si TV3 es veu fora de Catalunya no és perquè ho hagi decidit TV3, sinó per iniciatives d'associacions culturals privades valencianes, o del Parlament Balear, o del govern andorrà".

Entre rumors i negociacions, van passar dos mesos sencers fins que es va arribar a un acord: el 10 de novembre, exactament, deixava d'emetre el Canal 33 i l'administració central es comprometia a concedir-li una freqüència legal perquè pogués emetre a partir del 23 d'abril del 1989. Paral·lelament, aquella mateixa setmana, s'anunciava que el nou canal de TVE-Catalunya (previst pel 9 de gener) també quedava ajornat fins al mateix 23 d'abril... Aparentment, la partida acabava en taules.

El primer senyal que l'acord seguia el seu curs va arribar el 20 de desembre: la CCRTV rebia un comunicat de la DGT en el qual s'autoritzava el Canal 33 a reprendre les emissions en fase de proves, restringides a dos dies abans de final d'any i a través del canal 51 d'UHF. Amb tot, s'hi especificava que es tractava d'una solució provisional, ja que "la freqüència definitiva es determinarà en una pròxima reunió entre TV3 i el ministeri".

Així, el Canal 33 tornava a emetre els dies 26 i 30 de desembre, amb la promesa que el 1989 se li concedirien més dies per fer proves i amb el compromís que hi hauria reunions entre els tècnics de la DGT i de TV3 per preparar tècnicament el canal amb vista a l'estrena del 23 d'abril.

Amb el Canal 33 al disparador –si no hi ha nous incidents–, la CCRTV ja ha calculat que emetrà un total de 1.000 hores durant el 1989. La seva posada en marxa suposarà una inversió de 500 milions de pessetes, amb un pressupost pel seu funcionament durant el 1989 de 1.378 milions de pessetes (és a dir, 1.378.000 pessetes l'hora), 208 milions dels quals es calcula que es cobriran amb ingressos publicitaris.

Segons Enric Canals –director de TV3 i que també ho serà del Canal 33–, aquest segon canal estarà integrat orgànicament en la infraestructura global de TV3, i els programes i les emissions es faran també des dels estudis de Sant Joan Despí. El seu funcionament representarà un augment de la plantilla de TV3 en unes 90 persones, de les quals només 40 es dedicaran exclusivament al Canal 33.

Tal com es va anunciar el dia de la seva primera presentació pública, el 9 de setembre de 1988, la programació del Canal 33 serà "alternativa a la de TV3 i complementària amb ella, però sense deixar de ser competitiva". Això vol dir que, malgrat que tindrà pel·lícules, espais dramàtics i sèries de producció pròpia i aliena –la producció pròpia suposarà en total un 60 per cent–, la filosofia central del Canal 33 estarà marcada per la de la informació comarcal (que, en general, vol ser potenciada), esportiva i cultural.

Certs programes que a TV3 no tenen un espai o un horari privilegiat el tindran al Canal 33: serà el cas dels debats (n'hi haurà un de setmanal), d'un gran magazine cultural –es preveu que hi hagi un programa dedicat al món dels llibres i l'edició en general, i també al món de l'educació i "als aspectes més populars de la cultura"– i dels espais d'informació comarcal. A més, es pretén que el canal 33 deslliuri TV3 de la majoria de retransmissions esportives en directe, que solen alterar l'esquema habitual de la programació i que no sempre hi tenen cabuda.

Es calcula que el Canal 33 cobrirà al cap de poc el 80 per cent de la població catalana. Llavors, si també comença a emetre el nou canal de TVE-Sant Cugat, els catalans tindrem cinc canals de televisió pública. Tot un rècord per només "sis milions"... i una muralla fortificada que les televisions privades hauran de pendre per assalt.

VÍCTOR-MANUEL AMELA